

Áhítat – 2021. 03. 30.

Jézus így felelt: „Az én országom nem e világból való: ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgálóm harcolnának, hogy ne szolgáltatassanak ki a zsidóknak. De az én országom nem innen való.” Pilátus ezt mondta neki: „Akkor mégis király vagy te?” Jézus így válaszolt: „Te mondod, hogy király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” Pilátus így szólt hozzá: „Mi az igazság!?” (János 18:28-38)

Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.”

Jézus Krisztus kijelentése ez önmagáról. „Én azért születtem, és azért jöttem a világba...” Azaz: kijelenti magáról először, hogy Ő ember, mint bárki más. Önmagáról való kijelentésének ebben a részében *felsír* a betlehemi csecsemő, a Jákób forrásánál lepihenő *elfáradt* vándor, a hosszú bójt után *megéhező*, Jeruzsálem fölött *síró*, a Gecsemáné-kertben mindhalálig *szomorú*, *gyötrődő*, a kereszten *kiszáradó*, *szomjúhozó*, *szenvedő* ember. Ám, „**az én országom nem e világból való... azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.**” Ott áll Pilátus előtt a valóságos ember és a valóságos Isten. Személyében pedig a testté lett Igazság.

Az **igazság**: hogy a mindenható, örökkévaló Isten Úr a világ felett. Aki „*leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az Igazság és mi az ítélet.*” (János 16.8) Aki az övéit egybegyűjti az Ő országában, egy lelki birodalomban, amelynek a feje a Fiú, Jézus Krisztus. Mindenki, aki hallgat az Ő szavára, beletartozik ebbe a boldog lelki fennhatóságba, az **Igazság**, az Élet, a Világosság és a Szeretet birodalmába. Ez az **Igazság** az, amit Ő hozott. Aki ezt az **Igazságot** megismeri, annak örök élete van. Ez az **Igazság** nem ismeret, hanem Jézus Krisztus maga. Megmondotta: „*Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.*” (János 14:6) Itt megszűnik a zsidó és a római jog birodalma, és elkezdődik a *hité*.

Pilátus feje szédül, és felteszi a mindenkori hányódó lélek egyszerre *kétkedő* és *gyakorlati* kérdését: „*Mi az igazság!?*” *Kétkedő*, mert számára minden relatív. Minden a mellette lévőhöz képest igaz vagy hamis, és fordítva. Ez egy időtálló, elveszejtő látásmód, itt van, körülvesz és kísért bennünket. És *gyakorlati*, mert állásfoglalásra készíti Pilátust; olyanra, amilyenre: megállapítja, hogy ez a fajta „**Igazság**” nem tartozik az ő bírói funkciói közé. Ez az **Igazság** nem érdekli őt, nem az övé. Ezzel megmutatja, hogy Ő nem az **Igazságból** való. Mint ahogyan hozzátapadt kétezer év óta a személyéhez: „*Mossa kezzeit...*” – Minket viszont így buzdít az Ige: „*Ha tudjátok, hogy Ő Igaz, ismerjétek fel, hogy aki az Igazságot cselekszi, az mind Őtőle született.*” (1János 2.29)

Legyen imádságos bizonyágtételünk az ének:

Krisztus feltámadta Igazságunkra,
Utat szerze mennyországra, Örök boldogságra.

Mind e világ terhét Vállára vette,
A hatalmas Atya Istent Értünk megkövette.

De lám ezt nem érti A hálátlanság,
Emberekre honnan szállott Ennyi nyomorúság.

Azért nem fogadják Isten beszédét,
Jóra intő szent Igéjét: Krisztust, idvességét.

„Krisztus feltámadta” – Sokan kiáltjuk,
De a bűnnek undokságát Mi meg nem utáljuk.

Tudva, bűnben élünk, Semmit nem félünk,
Azért a Krisztus halála Nem használ minékünk.

Támadjunk fel testben Azért a bűnből,
Melyért mi kirekesztettünk A nagy dicsőségből.

Vegyük nagy jó kedvvel Krisztus jóvoltát,
Atya Isten előtt való Kedves áldozatját.

Dicsőség mennyégben Az Úr Istennek,
Atya, Fiú, Szentléleknek, Mindörökké, ámen.